

# РЕШЕНИЕ

№ 6965

гр. София, 25.11.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова**

**ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова**

**Луиза Христова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9476** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на М. М. Д. срещу Решение от 14.07.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-и състав, по НАХД № 1794/2021 г., В ЧАСТТА, с която е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-014179/13.08.2020 г. на Началник Група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, В ЧАСТТА, с която на касатора са наложени следните административни наказания: 1. „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева на основание чл. 179, ал. 2, предл. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/; 2. „глоба“ в размер на 2 000 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца на основание чл. 174, ал. 3, предл. Първо във връзка с чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Касаторът посочва, че не била спазена разпоредбата на чл. 42 ЗАНН относно описанието на нарушението. От показанията на свидетелите безспорно се установявало, че касаторът не е управлявал моторното превозно средство, не е присъствал на мястото на твърдяното в акта за установяване на административно нарушение и НП събитие. Не били налице всички елементи от фактическия състав на нарушението. Твърди се, че е ограничено съществено правото му на защита,

доколкото не е наясно в какво се изразява съставомерното му поведение – не бил конкретизиран отказ на нарушителя да изпълни предписанието за медицинско изследване. Излага доводи за маловажност на нарушението по чл. 28 ЗАНН. Моли решението и потвърденото с него НП, в оспорената част, да бъдат отменени. Претендира направените пред двете съдебни инстанции разности.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представява. Представено е становище, в което са изложени съображения за неоснователност на жалбата. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 25.07.2020 г., около 22:15 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], М. М. Д. управлява лек автомобил „БМВ“, с рег. СА 6439 КН, като пред № 51, без да съобрази скоростта със състоянието на пътя /пътната настилка била мокра/, причинил пътнo-транспортно произшествие с паркиран отдясно автомобил. Напуснал местопроизшествието, без да спре и да установи последиците от същото. На мястото бил изпратен екип на ОПП-СДВР, пред който свидетелят П. дал сведения за случилото се. Върнал се и М. Д., за да търси регистрационната табела на управлявания от него автомобил, която била паднала. Потвърдил пред служителите на ОПП-СДВР, че той е водач на МПС, причинил е ПТП и е напуснал мястото на произшествието. Бил поканен да бъде изпробван с техническо средство алкотест дрегер 7510 № 0214, но отказал. На водача е издаден талон за медицински преглед, на който не се явил. За извършените нарушения, вкл. по чл. 20, ал. 2 и по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, е съставен акт № 357409/25.07.2020 г. Въз основа на акта е и издадено оспореното в настоящото производство НП.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със заповедите на Министъра на вътрешните работи, приложени по делото.

Установената от СРС фактическа обстановка се базира на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Едностранни и безпротиворечиви са изслушаните свидетелски показания на св. Ж. и св. П., като изложените от СРС мотиви в посока защо не кредитира показанията на другите двама свидетели – св. С. Д. и св. Ф. Д. – братя на касатора, се споделят от съда. Безспорно се установява кое е лицето извършител, противно на изложеното в касационната жалба. Подписът на касатора е поставен под приобщените по делото писмени доказателства – декларация, скица за ПТП, протокол за ПТП. Отделно от това, няма данни за постъпили възражения при

съставянето на акта и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН, които да опровергават твърденията, че именно М. Д. е управлявал процесното МПС, причинил е ПТП и е формирал отказ по смисъла на чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

С оглед предмета на касационното производство съдебната проверка се дължи единствено за тези административни нарушения и наложените като последица административни наказания, за които се отнася жалбата, т.е. в частта, в която е потвърдено НП.

По първото нарушение: съгласно чл. 179, ал. 2, предл. 1 ЗДвП който поради движение с несъобразена скорост причини ПТП, се наказва с глоба в размер 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП „водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“ В конкретния случай се касае за неизпълнение задължението на водача при управлението на МПС да съобразява скоростта на движение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Водачът Д. не оспорва обективизираните в протокола за ПТП № 1 и скицата на ПТП към него обстоятелства, причини и условия, които изясняват механизма на ПТП поради несъобразена скорост. Изрично в собственоръчно попълнена декларация е посочил като причина за ПТП – мократа настилка. Без значение е каква е допустимата максимална скорост по смисъла на чл. 21 ЗДвП, включително и като въведена с пътен знак, както и каква е била скоростта, с която реално се е движел управляваният от Д. автомобил. Водачът е длъжен винаги да съобразява скоростта на движение, като при опасност да намали или да спре. По преписката не се съдържат данни, че водачът е предприел каквито и да е било действия, за да предотврати ПТП и не е осигурил безопасността на движението. Ирелевантни са при това всички доводи, изложени в касационната жалба, касаещи обстоятелствата, при които е извършено деянието и предвидени в чл. 20, ал. 2 ЗДвП, и наличието на субективния елемент от фактическия състав на нарушението. Въз основа на горното, се формира извод, че с поведението си М. М. Д., участник в ПТП по смисъла на § 6, т. 27 ДР ЗДвП, е осъществил състава на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл. 179, ал. 2, предл. Първо ЗДвП. Законосъобразно административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл. 12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл. 3, чл. 28, б. „а“ от ЗАНН/.

По второто нарушение: съгласно чл. 174, ал. 3 ЗДвП „водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на

наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.“. Видно от декларацията, попълнена собственооръчно от Д., последният на въпроса „употребявали ли сте алкохол? Какво и колко? Около колко часа? Провериха ли Ви за алкохол и в колко часа?, е вписал като отговор: „отказах“. Видно от талона за изследване, водачът е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, с което поведение е извършил нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. Първо ЗДвП, посочено изрично в АУАН и НП.

Следва да се посочи, че в АУАН е посочено изрично, че водачът на МПС Д. отказва извършването на проверка с техническо средство – дрегер, алкотест 7510 № 0214 /чл. 42, т. 4 ЗАНН/. Налице е обаче и отказ от проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и неизпълнение на предписанието за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Видно от оспореното НП, лицето е отказало проверка с техническо средство алкотест дрегер 7510 № 0214 за установяване употребата на алкохол в издишания въздух от водача, издаден е талон за медицинско изследване за МБАЛ Св. А., като лицето не е дало кръв за алкохолна проба. Въз основа на горното, се установяват всички елементи от фактическия състав на нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. Първо и чл. 189, ал. 14 ЗДвП във връзка с чл. 6 ЗАНН. Административнонаказващият орган е наложил кумулативно предвидените административни наказания - „глоба“ във фиксиран размер на 2 000 /две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/ за срок от 24 /двадесет и четири/ месеца, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение в оспорената му част – оставено в сила.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 63, ал. 3 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37 ЗПП и чл. 27е от НЗПП в полза на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

#### РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.07.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 111-и състав, по НАХД № 1794/2021 г., В ЧАСТТА, в която е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-014179/13.08.2020 г. на Началник Група към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА М. М. Д. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: